Ч. 24. Середа 30 січня (12 лютого) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і **Адмінїстрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рада для будови водних доріг — З'їзд турецких лїбералів. — Положенє в полудневій Африцї.)

Wiener Ztg. оповіщує спис членів і заступників членів прибічної ради для будови водних доріг. Рада складає ся з 40 членів і тількож заступників, іменованих по половинї видїлами краєвими інтересованих країв а по половинї правительством. Предсїдателем ради єсть мінїстер торговлї бар. Каль, заступником предсїдателя шеф секциї др. Франц Штібраль. З Галичини входять в склад тої ради іменовані Видїлом краєвим члени: Меч. Онишкевич, посол до сойму і член Видїлу краєвого, Володим. Козловский, посол до сойму і властитель більшої посїлости, др. Антін Ґурский, професор краківского унїверситету і властитель більшої посїлости, др. Арнольд Рапопорт, посол до сойму і ради державної. Заступники: Андрій Кендзьор, директор краєвого бюра мелїорацийного, Альб. Райский, посол на сойм краєвий, Людв. Рамулт, властитель більшої посїлости і презес ради повітової, др. Евг. Олесницкий, посол на сойм краєвий. Правительство іменувало членами пп. Теофіля Меруновича, посла на сойм краєвий і до ради державної, Йос. Ріхтера, професора львівскої полїтехніки, Юл. Зіґлера д Еберсвальда управителя дібр у ґр. Андр. Потоцкого і ґр Ант. Водзицкого, тайного радника і посла до сойму і до ради державної; а заступниками: кн. Андр. Любомирского, члена палати панів, дра Тад. Рутовского, посла до сойму і Тад. Сикорского, проф. унїверситету в Кракові.

З Парижа доносять, що від дня 4 до 9 лютого відбував ся там конґрес турецких поступовцїв, в котрім взяли участь Турки, Вірмени, Греки, Альбанцї, Курди, Араби і т. ин. як музулмани так і христіяни та жиди. Принято на тих нарадах резолюцию з протестом против теперішної системи правительства в Туреччинї і з візванєм до заведеня конституциї. Лише Араби противили ся жаданю заведеня конституциї, котра єсть суперечна з їх інтересами. Иньші участники конґресу приймили ту заяву до відомости.

З Оранії доносять листовно до анґлїйских часописий: Операциї, переведені Анґлїйцями в послїдних часах мали на цїли окруженє Бурів і Девета в околици Франкфорту. В тій цїли всї анґлїйскі віддїли зібрали ся разом і утворили довгий сціплений ланцух, що починав ся в Франкфортї. В наслїдок тих рухів анґлїйскі віддїли в получению з ланцухом бльокових домів окружили той простір впрочім дуже розлогий, на котрім були Бури. Девет велїв Бурам розсипати ся в дрібних віддїлах на ріжні сторони, почім удалось єму пробити ся крізь анґлїйский ланцух. Иньші віддїли продирали ся в иньших сторонах. Загалом мали Бури втратити 253 людий в убитих, ранених і полонених.

Важне зарядженє мінїстерства судівництва.

По довершеню реформи законів цивільно-процесових, взяла ся управа судівництва до реформи судівництва в справах неспірних. Як мінїстерство, так і президия висшого суду краєвого у Львові видали в сїй справі ряд заряджень і обіжників.

Пертрактацию спадщин передано орґанам судовим на місце нотарів, а се причинило ся до приспішеня і подешевленя розправи спадкової.

Для справ неспірних утворено майже у всїх судах окремі віддїли, зреконструовано книги сиротиньскі, покликано до житя спільні каси сиротиньскі, а інтензивні зарядженя верховних властий судових увінчали ся вже гарним успіхом.

Знаком, що управа судівництва не спускає уваги з сеї справи, єсть нове зарядженє мінїстерства з 16 січня с. р.

Зарядженє се, підносячи вагу уряду опікунчого, поручає судам будити серед населеня переконанє, як важні заслуги може положити совістний опікун зглядом громади, держави і суспільности. Задача, яку він має сповнити, зовсїм не єсть легка; противно, єго ждуть поважні обовязки, однак він повинен пійняти ся їх для добра загального і в імя почутя людяности. В такий спосіб мають суди представляти справу опікуньства особам покликаним до принятя сего обовязку.

При виборі тих осіб належить звертати увагу на людий маючих, не пригноблених власною журбою, і роздїлювати сей загальний обо-

КАЛЇКА.

(З француского. — Ґї де Мопассанта.)

Приключило ся менї се десь коло 1882 року.

Я примістив ся саме в кутї порожного ваґону і примкнув двері сподїючись, що остану сам, коли нараз двері відчинили ся і дав ся чути голос:

— Осторожно, прошу вас, пане! тут саме перехрещують ся лїнії, а східцї дуже високі.

Другий голос відповів:

— Не бій ся Лавре, я держу ся ручки.

А там показала ся голова в кругленькім капелюсї; показала ся й пара рук, що чіпаючись шкіряних ремени̇в і сукна, яке звисало по обох боках дверцят, підняли поволи споре тїло, котрого ноги стукали о східцї, як палиця о поміст.

Коли новий товариш дістав ся до ваґону, я замітив під звисаючою материєю штанів помальований на чорно кінець деревляної ноги, біля котрої показала ся необавки й друга, така-ж сама.

З поза плечий подорожного вихилила ся якась голова:

— А вигідно вам, пане?

— Вигідно, хлопче.

— Прошу, ось ваші клунки і кулї.

І слуга, похожий на старого жовніра, війшов до ваґону, двигаючи в руках безлїч клунків. Клунки були позавивані в чорний та жовтий папір і старанно позавязувані. Слуга поскладав їх один поверх другого в сїтцї над головою свого пана. Відтак сказав:

— Се вже, прошу пана, все. Пять клунків. Цукорки, лялька, барабан, стрільба і паштет.

— Гарно, хлопче.

— Щаслива дорога!

— Спасибі тобі, Лавре!

Слуга відійшов, причинивши двері, а я поглянув на свого сусїда.

Могло єму бути років трицять пять, хоч і волосє в него було майже біле; з ордером леґії, вусач, огрядний, визначав ся непомірною заживностию діяльних і сильних людий, котрих калїцтво робить немічними.

Обтер чоло, відсапнув, і дивлячись пильно на мене, спитав:

— Вам, пане, дим не шкодить?

— Нї, пане.

Я знав се око, сей голос, се лице. Але звідки, з коли? Я без сумніву стрічав сего чоловіка, балакав з ним, стискав єго руку. Було се давно, так давно, що аж пропадало в туманї, де чоловік даром глядає на-помацки споминів і жене за ними мов за щезаючими привидами — даром. Мій сусїд вдивляв ся в мене так само уперто і витревало, як чоловік, котрий пригадує собі щось, але неясно.

Ми відвернули очи; нам зробило ся якось ніяково після сеї упертої стрічи поглядів; через кілька хвиль, під впливом таємничого і острого приказу працюючої памяти они стрітили ся в друге; тогди я озвав ся:

— Мій Боже, чи-ж не красче було-б замість стріляти на себе крадкома цїлу годину очима, разом пошукати, звідки себе знаємо?

Мій сусїд відповів вічливо:

— Правда, пане, цїлком справедливо.

Я представив ся:

— Ґенрих Бонклєр, судия.

Вагав ся пару хвиль; відтак з сею не певностию ока і голосу, яка йде в парі з великим напруженєм ума:

— А! — сказав, — стрічав вас колись у Пуенселїв, перед війною, лїт тому дванадцять назад.

— Так і є — се ви мабуть поручник Ревалїєр.

— Той сам, пане.... Був навіть капітаном до дня, коли стратив обі ноги... обі нараз куля відорвала.

Ми знов зглянулись по собі, познакомившись.

Я пригадав собі дуже добре, що бачив сего, стрункого колись, гарного хлопця, як він зручно і складно провадив котільона. Однак по-за сею, виразно зарисованою картиною, мріло щось невловимого, якась пригода, котру знав і забув, одна з тих пригод, яких слухає-

вязок рівномірно. Вказаний єсть вибір опікуна з посеред членів стоваришеня фахового, коли батько до такого стоваришеня належав, бо опікун такий займе ся дітьми свого товариша горячійше, як чоловік цілком чужий. Отже належить звертати увагу на такі стоваришеня реліґійні, фахові, господарскі і користати з них при виборі опікуна.

З огляду, що найблизше інтересовані мають найлучшу відомість, хто би найбільше надавав ся на опікуна, котрої то відомости начальник громади часто не має, єсть вказаним засягнути у них інформациї, коли опікун не зістав установлений в завіщаню, а передовсїм при дітях неправесних.

Коли-б опікун не міг сповняти належно своїх обовязків задля віддаленя від місця замешканя особи порученої єго опіці, належить віддати опікуньство иншому опікунови (§. 194, 254 з. ц.) або делеґувати инший суд опікунчий (§. 111 н. ю.)

Обовязком судів єсть спомагати опікунів як найінтензивнїйше радою і ділом, як найохотнїйше до них відносити ся і по змозї улекшувати їм виповнене обовязку, а з другої сторони звертати увагу опікунів на сю обставину, що діловодство їх стоїть під контролею властий надопікунчих.

Новинки.

Львів дня 11-го лютого 1902.

— **Впреосьв. Митрополит Шептицкий,** після принятого звичаю, відправив в неділю торжественну Службу Божу в костелї оо. Єзуїтів у Львові при участи хору учеників рускої ґімназиї. Ґімназиясти вивязали ся з своєї задачі з правдивим артизмом і заслужили вповнї на похвалу.

— **На курс для писарів громадских,** котрий розпочинає ся з днем 1-го марта с. р. приняті: Лука Марко (повіт Бібрка), Блюс Еміль (Борщів), Романишин Никита (Броди), Пюрецкий Іван і Тоупилїя Тома (Бучач), Жук Григорий (Чесанів), Васевич Іван (Добромиль), Мартинишин Станислав (Городок), Благута Іван (Ярослав), Влодика Іван (Ясло), Шумский Григорий (Яворів), Островский Володислав (Коломия), Ганаско Стефан (Лїсько), Михайличко Данило і Пасерский Іван (Львів), Червіньский Станислав (Мостиска), Гаврилюк Леонтий (Надвірна), Мурдза Павло (Перемишль), Борушевский Данило (Рогатин), Сохацкий Стефан, Вискель Ів. і Щупак Олекса (Рудки), Зятик Мих. (Сянок), Сюцяк Ів. (Станиславів), Бузяк Ів. (Стрий), Войнаровский Мик. і Лазорович Мих. (Тернопіль), Проскурницкий Зенон (Товмач), Бабчишин Ант. і Яськевич Волод. (Теребовля), Буґно Мих. і Рот Петро (Жовква), Колечек Ів. (Жидачів). Управителем курсу буде як і доси секретар Шворм.

— **Руский „Сокіл" у Львові** під енерґічним проводом голови п. Будзиновского розвиває ся чимраз красше. Вправи ґімнастичні відбувають ся правильно під управою п. Будзиновского і іспитованого професора ґімнастики п. Боберского, секция економічна занимає ся тепер справою придбаня відповідного льокалю для товариства; секция забавова зладила богатий репертуар на цїлий рік, а цїлий виділ рішив занятись орґанїзованєм філїй „Сокола" по провінциї. Перша така філїя має бути в короткім часї заложена в Станиславові.

— **Против демонстраций.** У Львові завязав ся комітет зі старших Поляків, який оголосив відозву до польскої суспільности, аби не устроювала уличних демонстраций.

— **З Канади.** Стар. учитель Юрий Щербановский одержав сими днями лист з Канади від Костя Косована, що перед трома роками виандрував туда з Лукавиці. Лист звучить:

„Кланяю ся до Вас, пане професор Ґеорґій Щербановский. Ми дуже тут бідуємо. Добре Ви нам радили, але ми дурні Вас слухати не хотїли. Менї еще яко тако поводить ся, бо я хоть читати і писати у Вас навчив ся, але ті, що читати і писати не уміють, то най ся лиш Бог над ними змилує. Хоть вони не богато гроший сюда принесли, то всьо проїли і тепер вічні жебраки, о 30 років старші виглядають, а білі як молоко, і скорчені як справдїшні діди. Лїпше в Австриї псови у леда доброго господаря, як тут нам. Коби я хоть оден рік міг там жити, то міг бим умирати. Тут з нашим чоловіком гірше ся обходять, як там з худобою. Добре Ви нам казали і нас научали, але ми Вас слухати не хотїли, тепер за то плачемо в кулаки. Тут страшна зима зачала ся еще від другої Богородиці, ми мерзнемо як пси в наших бурдеях. Хто до села пише, що свою власну хату має, то бреше, як пес. Вони гинуть із голоду, та раді би когось сюда загулити, щоби їх хоть на кілька день заратував, а по другім вони самі не пишуть, бо не уміють, їм пишуть аґенти, котрі раді би, аби наші люди сюди приходили, бо аґенти мали би із кого шкіру дерти. Озимини тут нема, бо би вимерзла, а і инше збіже вимерзає, бо тут і коло Зелених сьвят і коло Петра добрі морози трафляють ся. От одним словом біда та нужда, якої нїхто еще не чував. Прошу Вас пане професор, научайте наших дурних мужиків, най ся не шибають, а най ся шанують, бо їм там дуже добре. Аж тепер ми видимо, що ми зробили, та плачемо і тужимо, але вже за пізно. Кажіть їм, най школу шанують як око в голові, бо і я би тут пропав, як бим ся у Вас писати був не научив" і т. д. — З сего листу видно, яка нужденна доля нашого еміґранта в Канадї.

— **Кождий рад би по свому заробити.** З нагоди коронациї анґлїйского короля, властителї готелїв раді би як найбільше заробити і гадають, що тепер найбільша пора дерти шкіру з тих, що деруть шкіру з Бурів, отже кажуть платити собі нечувані суми за комнати. Якийсь Анґлїєць хотїв сими днями наймити в готели „Метрополь" в Льондонї одну комнату і давав вже 2000 корон, але властитель готелю відмовив єму і сказав, що він винаймає комнати на цїлий час торжества коронациї, а не на один день. На тих готельників задивились мабуть і деякі анґлїйскі вельможі. Один такий вельможа хоче продати своє бароньство за 25.000 фунтів штерлїнґів (600.000 К.) і оповістив, що готов би оженити ся з богатою дамою, котра би хотїла бути бароновою і готова була заплатити єму за то 25.000 фунтів. Може бути і стара і погана, все одно, чи вдовиця, чи стара панна; найважнїйша річ в тім, щоби була на стілько богата, щоби могла свому будучому мужеви заплатити за бароньство і жити опісля як баронова. Крім того мусить бути честного характеру і не сьміє бути розвідкою.

— **„Веселий вечер"** устроює С е к ц и я а р т и с т и ч н о - в и к л а д о в а Інститута „Руский Народний Дім в Коломиї", в суботу, дня 5 лютого 1902 в сали тогож Інститута на II поверсї, вхід від улиці Шевченка) зі слїдуючою проґрамою: 1) Паламар ламполиз, монольоґ К. Кучурака. 2) Лебединий сьпів, образок у однїй відслонї Чехова. Особи: Василий Василієвич Сьвітловидов, комік, Микула Івонїч суфлєр. — 3) Гумористичні декламациї Е. Г. — 4) Слуга старої дати, монольоґ з куплетами К. Кучурака. — Цїни місць: Крісла по 1 К., перші лавки по 80 с., другі по 50 с., партер 40 с., для міщан, селян, учеників і вояків по 20 с. Початок о годині 7 вечером. Хто хоче забавити ся не пожалує.

— **Замерзли.** З Жабя доносять нам: Дня 29 січня с. р. знайдено на полонинї Кострица, тіло 17-лїтної Калини Шуфлетюк служниці із Жабя, котра ще в грудни минувшого року пропала без вісти. Здає ся, що Калина хотїла піти до знакомих в оселї Бистриці навпростець через гори і там єї заскочила хуртовина снїжна або як кажуть „фуфелиця"; она зайшла тогди до опустїлої колиби і тут замерзла. Дикі зьвірі повигризали їй тїло з лиця та з ніг. — Тогож дня знайшов жандарм Корабієвский в парові межи Жабєм а Ясеневим замерзлого Михайла Сорича, спаралїжованого жебрака, котрий здаєсь вертав з Красноіли до Жабя а

мо радо і недовго і які лишають в души майже незамітні слїди.

Якась любов була в тій пригоді. На днї моєї памяти знайшов ся, правда, єї спомин, однак крім того спомину, подібного до пилу, якій з під ніг звірини вдаряє з легка ніздрі собаки, не знайшлось нїчого.

Мало-по-малу туман розвіяв ся і перед моїми очима виросло личко молодої дївчини. Згодом в моїй голові і єї призвище вибухло, напрасно, мов запалена петарда: панна де Мандаль. Тепер уже усе пригадалось. Пригода справдї була любовна, але і банальна. Молода дївчина любила того молодого хлопця; любила тогдї, коли я з ним зійшов ся; всї говорили, що невдовзї поберуть ся. Він подабав на дуже влюбленого, дуже щасливого.

Я підняв очи до сітки, де від потрясень ваґону дрожали всї клунки, що їх приніс був слуга мого сусїда; голос слуги пригадав ся менї, як коли-б він що-йно тепер скінчив говорити.

Він сказав:

— Се вже, прошу пана, все. Пять клунків: цукорки, лялька, барабан, стрільба і паштет.

Тогди в моїй голові через хвилю почав ся і скінчив ся роман. Він похожий був впрочім на всї ті романи, котрі менї доводило ся читати, де молодий чоловік або молода дївчина женить ся чи виходить за муж, з своєю судженою чи за свого судженого, після якоїсь тїлесної чи фінансової катастрофи. Значить ся, сей офіцир, що пожив калїцтва підчас війни, відшукав після кампанії молоду дївчину, котра зобовязавшись перед ним, дотримала слова і вийшла за него.

Видало ся менї се гарним, але простим, як видають ся простими всї театральні чи книжкові розвязки. Коли читаємо або прислухуємось, тогдї здаєть ся нам завсїгди, що й самі ми пожертвували-б себе з ентузиястичною приємностию, з великодушною готовостию. Однак на другий день буваємо в дуже злім настрою, коли убогий приятель хоче позичити у нас пару франків.

По хвили знов другий, менче поетичний, так за те реальнїйший здогад заступив першу гипотезу. Може він оженив ся перед війною, перед страшною пригодою з тою кулею, що відорвала єму обі ноги, а она в розпуці і резиґнациї, приневолена тепер приймати, доглядати, звеселювати і підтримувати сего чоловіка, що виїхав здоровий, чарний, а вернув з деревляними ногами, мов страшна руїна, засуджений на безчинність на немічний гнїв і фатальну заживність.

Чи був щасливий, чи карав ся може? Зібрала мене охота з разу легка, де далї більша і більша, а вкінци невгомонна пізнати єго історию, пізнати хоч би лиш єї головні пригоди, котрі далиб менї спроможність відгадати се, чого-б він сам розповісти не міг або не мав охоти.

Розмавляючи з ним, я заєдно лиш про се і думав. Пійшло кілька банальних речень; а я вліпивши очи в сітку, міркував собі: „має троє діточок; цукорки певно для жінки, лялька для донї, барабан і стрільба для синків, а паштет... паштет для него самого".

Тут я і спитав:

— Чи ви вже батьком?

Відповів:

— Нї, пане.

Менї стало тутже ніяково, як коли-б допустив ся чогось невідповідного. Я промовив:

— Даруйте, пане. Прийшло менї се до голови коли ваш слуга говорив про забавки. Чоловік чує неслухаючи і здогадує ся несьвідомо.

Усьміхнув ся і сказав:

— Нї, я навіть не женив ся. Поробив лиш перші кроки і на тім кінець.

Я прибрав такій вид, як коли-б нагло пригадав собі.

— А, так, ви тілько заручені були, коли я вас пізнав, з панною де Мандаль, коли не ошибаюсь.

— Так, память у вас знаменита.

Я здобув ся на нечувану відвагу і добавив:

— Здаєть ся менї, я чув, що нїби-то панна Мандаль вийшла за пана.... пана....

Він спокійно вимовив се прозвище:

— Пана де Флєрель.

— Так! Так.... я навіть пригадую собі, що чув по тій причинї про вашу пригоду на війнї.

Я глянув єму прямо в очи; він спаленів.

може ще й нетверезий, та впав до яру а не могучи звідтам вилїзти замерз.

— Смерть з піяньства. З повіта низького доносять нам: На весїлю у Адама Олексяка в Налїпах, коло Мостків, забавляла ся Людвика Налїпова, вдовиця по Иванї Налїпі, через цїлу ніч з дня 4 на 5 лютого с. р. Она випила тілько оковити і пива, що еї зовсїм непритомну мусїли винести до другої комнати і покласти на постели. Дня 6 лютого рано увійшов до хати Йосиф Олексяк, а коли хотів розбудити Налїпову, побачив, що она вже нежива. Запила ся на смерть!

— Траґічна пригода. Зі Славска в стрийскім повітї пишуть до „Дїла". Нинї (9-го лютого) рано вибралась Мария Пушкар, 19 лїтна дївчина зі своєю братовою до церкви, а позаяк коло їх хати вода забрала кладку, то пустила ся іти через кладку сусїдну, що стояла без поруча. Вже лише чотири кроки мала зробити, аби дістатись на другий бік, як посковзалась, упала в ріку і утопилась. Братова побігла до дому кликати о поміч, але заки поміч надійшла, минуло з пів години, а тіло покійної найшли від місця упадку яких 300 кроків викинене на зарінок. Всякий ратунок показав ся вже неможливим. Під той час в церкві голосилась послїдна еї оповідь а завтра мала приступити до вінчаня; та замісць до вінчаня та до житя, пійшла до гробу.

— Як виглядають черевики водного бігача. Водний бігач Ґросман, — як доносять віденьскі ґазети — біжить вже на своїх водних черевиках по Дунаю з Лїнцу до Відня. Та й „кумедні" собі тоті его водні черевики! Суть то дві порожні рури на 4 метри довгі, котрі він привязує собі до ніг. Під тими рурами в сподї суть плавки, котрі прилягають гладонько до рур, скоро він ногами суне на перед. Коли хоче сперти ногу, то посуне ногою взад а плавка отворить ся; тогди він другою ногою посуне на перед і плавка під рурою на тій нозї замкне ся. В той спосіб може він робити кроки на водї і бічи по нїй. Що правда, мусить то бути велика штука так ходити по водї, а ще більша відвага. Нехай би так, не дай боже водний бігач перевернув ся, то хиба лиш его черевики сплили би верх води, та лиш плавки на них підняли би ся до гори! — Але Ґросман, видко і на то памятає, бо за ним плине его жінка на човнї — він привязав ся шнуром до човна і тягне еї за собою. Річ очевидна, що як би він перевернув ся, то она би его тягнула. Та й здає ся, що той шнур не конче довгий, бо заким би она его довгим шнуром до себе притягнула, то чи не було би вже за пізно? В наших часах винаходів може дожиємо ще й того, що який воздушний бігач буде бігати по воздусї. Але тогди хиба его черевики будуть вже на 100 метрів довгі а его жінка буде плисти за ним бальоном. Аж до того часу мабуть винайдуть вже й такий бальон, що буде ним можна безпечно плавати по воздусї як човном по водї.

— З почтилїона кандидат на міністра. Сими днями помер в Монахові давний слуга баварского короля Людвика II, старший стаенний, Кароль Гессельшверт, котрий з почтилїона мало що не став міністром. Смерть сего чоловіка нагадала Баварцям, ба й цїлому сьвітови сумну історию королївскої родини баварскої, котра закінчила ся була в 1886 р. страшною катастрофою. Той Гессельшверт зачав був свою службу як почтилїон у баварского князя Альберта, і вже від 1866 р. мав велику ласку у баварского короля Людвика, так, що той опісля зробив з него свого найбільшого вірника. Гессельшверт возив короля по Швайцариї, відтак їздив з ним до Парижа, а в 1881 р. завіз его перший раз до нової чудово збудованої і украшеної палати на острові в озері Хієм. Як звістно, король Людвик II. був несповна розуму, і видавав множество гроший на всїлякі непотрібні палати і театри, так, що наробив був довгів на 13 і пів міліона марок. В Баварії тогди загально говорено, що тому всему виноватий вірник короля, старший стаенний Гессельшверт, котрий тихцем раїв ему всїляких лихварів. Обурене на Гессельшверта стало ще більше, коли розійшла ся була чутка, що король післав свого стаенного до Франциї, до Голяндиї, ба й до царя до Петербурга а навіть і до турецкого султана, позичити гроший. Дня 8 мая 1886 р. дав був король Гессельшвертови на письмі повну і необмежену власть усунути всїх міністрів, міністра фінансів вивезти до Америки, і утворити нове міністерство під своїм предсїдательством. Так мало що не став Гессельшверт президентом міністрів. Видко, що Гессельшверт сам того перепудив ся, бо подав то до відомости свого начальника, і то стало ся одною з найважнїйших причин, задля котрих короля Людвика II усунено з престола і установлено реґентию. Короля вивезено опісля до замку Берґ над Штарнберґским озером, де его мав доглядати лїкар Ґудден. Підчас проходу над озером король скочив до води, і утопив ся, а з ним утопив ся і лїкар, що хотів его ратувати. Про старшого стаенного люди борзо забули, аж ось его смерть пригадала знову цїлу сумну історию, і ту ролю, яку він в нїй відограв.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 11 лютого. Др. Кербер був вчера у президента угорского кабінету, Селя, на обідї, в котрім взяло участь богато визначних послів угорских. Нинї буде др. Кербер на авдиєнциї у Цїсаря.

Петербург 11 лютого. В недїлю вечером був архикнязь Франц Фердинанд на родиннім обідї виданім в его честь у цариції-вдови.

Вашинґтон 11 лютого. Российский амбасадор і японьский посол нараджували ся вчера з державним секретарем Гаєм в справі манджурского договору. Дальші переговори будуть вести ся в Пекінї і Петербурзї.

Гаґа 11 лютого. Розпущені оногди поголоски, немов би бурскі відпоручники старали ся о зелїзний лист, аби удати ся до полудневої Африки, неправдиві. Так само неправдиві вісти о непорозуміню між Кріґером а бурскими відпоручниками.

Надіслане.

— Поручаємо усїм руским родинам, що мають письменні дїти, запренумерувати для них гарну ілюстровану для науки і забави часопись **„Дзвінок"**, що виходить два рази на місяць, а коштує тілько 6 корон на рік, Адрес Редакциї: ул. Зелена ч. 15. — Є се одинока наша часопись для дїтий, яку видає Руске педаґоґічне товариство, а редаґує еї професор др. В. Пачовский.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— Дирекция „Днїстра" подає до відомости всїх членів товариства і інтересованих сторін, що від 1-го н. ст. лютого 1902 р. буде товариство взаїмних обезпечень „Днїстер" і товариство взаїмного кредиту „Днїстер" урядовати **два рази** денно, то є перед полуднем і по полудни, — місто дотеперішного одноразового урядованя. — Сторони можуть полагоджувати свої дїла в тих товариствах в годинах: **від 9 рано до 12½ в полудне і від 3 до 5 по полудни в будні дни, а від 10 до 12 в полудне в недїлї і сьвята.** В инших годинах канцеляриї і каси для сторін замкнені.

Его повне, налите лице, пурпурове від безперервного приливу крови, закрасило ся ще дужше.

Скваипо і з наглим жаром чоловіка, що бере ся боронити з гори програної справи, програної в своїм серци і в своїй души, котру однак перед очима загалу хотів би виграти, відповів:

— Несправедливо натякають люде при моїм прізвиску на прізвиско панї де Флерель. Вернувши з війни, пожаль ся боже, без ніг, я нїколи й нї за що в сьвітї не пристав би на те, щоб она була менї жінкою. Хиба-ж се можна? Люди не побирають ся для того, щоб показати перед сьвітом свою благородність; чоловік женить ся, щоби прожити всї днї, всї години, минути і хвилї побіч другої людини; а коли сей чоловік такий калїка як я, тогди жінка, що виходить за него, засуджує себе самохіть на муку, котра тревати буде до самої смерти! Гай, гай! Знаю я, дивую ся жертвам і пожертвованям, коли они держать ся в своїх границях, але не жадаю від жінки, щоби она відказувала ся від радости і мрій для заспокоєня подиву ґалєриї. Коли чую удари сих моїх дерев'яних ніг та куль о поміст за кождим своїм кроком, мене огортає така розпука, що я слугу свого задавити готов. Не вже-ж ви думаєте, що від жінки можна приняти охоту зносити се, що нам самим зносити не в силу? І чи ви гадаєте, що мої ноги гарні?

Замовк. Що ему відповісти? Говорив правду. Чи-ж я міг докоряти їй, погорджувати нею, або взагалї стояти при тім, що она не мала правди? Нї. А все-таки ся роззязка, згідна з справедливостию, з правдою і можливостию, не заспокоювала моеї поетичної вдачі. Се геройске калїцтво вимагало якогось високого пожертвованя; а сего як раз хибувало от вам і гірке розчароване.

Я вихопив ся з питанем:

— Чи у панї де Флерель є дїти?

— Є, дочка і два хлопці. Се для них тї забавки везу. Еї чоловік і она сама дуже для мене добрі.

Зелїзниця вийшла з тунелїв, наблизила ся до стациї, затримала ся.

Я хотів подати руку і помогти калїції-офіцирови, коли крізь відчинені дверцята просунула ся пара рук, готових его обіймити.

— Добрий день, друже Ревалїєр!

— А, здоров був, Флерель!

За чоловіком стояла жінка, з усьмішкою на устах, промениста, і гарна ще; пальцями в рукавичках посилала й від себе „добрий день". Мале дївча підскакувало коло неї з радости, а хлопята нетерпеливо дивили ся на барабан і стрільбу, що з ваґонової сітки перейшли вже до батькових рук. Коли калїка зійшов на землю, всї дїти кинулись обіймати его. Відтак рушили в дорогу. Дївча, по приязни обняло своєю дрібненькою ручкою обвід лякированої кулї, так як ідучи поруч него, моглоб держати в руці палець свого старого приятеля.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

„NEKTAR."

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-росийского**

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Греций, Швеций і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 ґрам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатне.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне почате *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччі'ого* величини $37\frac{1}{2}$×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Гвідо Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

П'яте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, есть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всі томи нараз на сплату по 3 зр. місячно.

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).